

betegnede. Det, vi den Gang udtalte, mødte den Paaſtand fra den modſatte Side, at denne Udtaleſe var en Miſkjendſe af vor forfatningsmæſſige Stilling. Nu har vi jo ikke nogen anden Maade at godtgjøre vor Paaſtands Rigtighed og Berettigheſe paa end igjennem vore Handlinger, og det har viiſt ſig gjennem de Aar, der ſiden den Tid ere forløbne, at den Udtaleſe, vi dengang fremſatte, var fuldkommen rigtig og berettiget. Det har viiſt ſig i den mellemliggende Tid, at det ene Miniſterium efter det andet har maattet vige, fordi det ikke vilde erkjende, at et Miniſterium burde være i Overenſtæmmelſe ogſaa med Folkethinget, og det nuværende Miniſterium ſaar ganſke paa ſamme Maade. Dette viſer alſaa, at heller ikke dette Miniſterium, da det ikke ſtaar i Overenſtæmmelſe med Folkethinget, vil kunne gjennemføre de væſentligſte og vigtigſte af vore Reforme. Alſaa har vor Stilling i den mellemliggende Tid tilfulde godtgjort Rigtigheden og Berettigheſen af, hvad vi dengang udtalte, og naar vi nu komme til en gjentagen Udtaleſe deraf, ſaa ligger dette jo aabenbart kun i den forandrede Stilling, der er indtraadt. Efterat Regjeringen har henvendt ſig til Velgerne, og efterat diſe have ſendt os i et ſaa ſtort Flertal, at det har overraſket — jeg tør ſige — Alle, ſaa er det naturligt og rigtigt, naar Miniſteriets Stilling uforandret er den ſamme, at vi paa ny udtale den ſamme Sandhed, ſom vi for 3 Aar ſiden udtalte, og ſom den mellemliggende Tids Begivenheder have viiſt var ret og berettiget. Det er derfor, at jeg er med til at foreſlaa og anbefale den nuværende Udtaleſe. Naar den ærede Ordfører har udviſket, at han ikke vidſte, hvorledes Miniſteriet vilde tænke om denne Udtaleſe, ſaa er det jo ikke godt at ſige Noget derom. Jeg kan kun ſige, hvorledes diſe Herrer, førend de bleve Miniſtre, have tænkt om dette Forhold. Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at Landſthinget dengang ogſaa indgav en Adreſſe; for denne ſtemte alle de 6 Landſthingsmedlemmer, ſom nu udgjøre Miniſteriet, og den nuværende Juſtizminiſter var Ordfører for Adreſſen. Den ærede Ordfører oplæſte Noget af den, men jeg tror ikke, at det ſlader noget, at man læſer lidt videre i denne Adreſſe; thi dergjennem mener jeg, at man, da man nu ikke perſonlig kan høre Miniſteriet, har en Veiledning til at kunne dømmen om, hvorledes man maa antage, at dette Miniſterium maa ville ſtille ſig til det foreliggende Forſlag. Det hedder nemlig i Landſthingets Adreſſe fra hin Tid: „Det — Landſthinget — „maa anſe det ſom en Betingelſe for Samfundets volig fremſkridende Udvikling, at det ene Thing ikke gjør Krav paa, at Dets Majeſtæts Regjering udelukkende ſkal ſøge ſin Støtte hos dets Flertal. Vi maa tværtimod anſe enhver varig frugtbringende Samvirken mellem Regjering og Rigsdag for umulig, naar Flertallet i et enkelt af Thingene imod Grundlovens Ord, og Mening

vil tilegne ſig afgjørende Indflydſe paa Miniſteriets Sammenſætning.“ Dette er udtalt af Landſthinget og har modtaget Samſtemning af de 6 høitagede Landſthingsmænd fra den Tid, ſom nu udgjøre Miniſteriet. Jeg tror derfor, at diſe høitagede Mænd, naar de ret ſe paa Sagen, ville finde, at det, der for dem og for os Andre dengang ſtod ſom ſandt og rigtigt, ogſaa endnu maa være ſandt og rigtigt, og derfor antager jeg, at, derſom Miniſteriet eller blot dets høitagede Chef havde ſiddet her, vilde han have udtalt det ſelvſamme nu, ſom han var med at udtale dengang, at det ikke er Veien til at faae en volig, frugtbringende Udvikling, naar Flertallet af det ene Thing vil tilegne ſig afgjørende Indflydſe paa Miniſteriets Sammenſætning, og Miniſteriet udelukkende vil ſlutte ſig til det ene af Thingene. Naar vi nu ſe paa Ordlyden af det Forſlag, der her foreligger, ſaa fremgaar det, at det aabenbart, — forekommer det mig, — er affattet omtrent ſaaledes af Henſyn til den Udtaleſe i Landſthingets Adreſſe, ſom jeg oplæſte. Dette for at viſe, at vi ogſaa i denne vor Betragtning ere fuldstændig enige med det andet Thing. Der kan alſaa heller ikke fra den Side indvendes det Mindſte imod, at man her vedtager den ſædvels forſigtige, men paa den anden Side ſædvels rigtige og berettigede Udtaleſe, ſom her er foreſlaet. Jeg ſtal ikke opholde mig videre herved; kun ſkal jeg beklage, at vore ærede Modſtandere ſaa aldeles holde ſig tilbage; thi det er altid ønſkeligt og godt ved enhver Sag og ved ethvert Forſlag at høre, hvad der fra Modſtandernes Side kan anføres og indvendes derimod, og enhver Sag klæres jo altid beſt derved, at Modſigelſe ogſaa kommer frem, for at man dergjennem virkelig kan komme til fuldt at motivere ſin Menings formentlige Rigtighed. Der kunde viſnok ſiges en hel Del mere for denne Udtaleſe; men det forekommer mig, at den ærede Ordfører har udtalt ſig ſaa fuldstændigt, at, da der ingen Modſigelſe ſynes at fremkomme, ſkal heller ikke jeg opholde mig videre ved Sagen.

Suel: Grunden til, at jeg har begjæret Ordet, var nærmelt den, at de Udtryk, der foreligger i det Udkaſt til Beſlutning, ſom vi idag behandle, ikke forekomme mig ſaa aldeles tydelige og udtømmende, ſom de burde være. Efter at jeg imidlertid har hørt den ærede Ordførers Bemærkninger og de to ſenere Læſere, ſom have været ganſke enige med den ærede Ordfører, maa jeg erkjende, at jeg ganſke deler det Standpunkt, hvorpaa diſe tre Læſere have ſtillet ſig. Det var oprindelig min Henſigt at foreſlaa en Tilføining eller Omkring til denne Beſlutning, hvorved det tydeliggjordes, at man her ikke ønſkede at ſtille ſig paa noget andet Standpunkt end Forfatningens, at man ønſkede ikke alene at have det ene Thing, men ogſaa det andet Thing Krav paa Deltagelſe i Stats-